

Οἱ ζυθοπόται

ἀποσυρθῆ εἰς τὴν ἔρημιαν. Καὶ πρῶτον μὲν κατη-
χεῖ εἰς τὸν χριστιανισμόν τοὺς εἰς αὐτὸν ἀποστα-
λέντας ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρέσβεις, ἔπειτα δὲ καὶ
αὐτὸν τὸν Ἀβεννήρ μετὰ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ.
Πληρώσας δὲ οὕτως ὁ Ἰωάσαφ τὴν ἱεράν αὐτοῦ
ἐντολήν, μεταβαίνει εἰς τὴν ἔρημον καὶ τελευτᾷ τὸν
βίον ὡς εὐσεβὴς ἔρημίτης. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ σῶμα
θαπτεται ἐν λαμπρᾷ ἐκκλησίᾳ καὶ τελεῖ πλείστα
ὄσα θαύματα καὶ ἰάσεις.»¹

Ἀπέρρευσε δὲ ἡ περίεργος αὕτη θρησκευτικὴ μυ-
θιστορία, ἣτις ἔτυχε μεγάλης ὑποδοχῆς παρὰ τε
τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ τοῖς λαοῖς τῆς Δύσεως, ἐκ
τῆς Ἰνδικῆς. Ἀληθῶς δὲ ἡ ὑπόθεσις τοῦ πρω-
τοτύπου στρέφεται περὶ τὸν βίον τοῦ Βούδδα. Καὶ
μέχρι μὲν τινος ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ εἰς τὴν ἑλληνι-
κὴν μεταφράσας τὸ ἔργον καὶ μεταπλάσας ἐπὶ τὸ
χριστιανικώτερον τὴν ὕλην τῆς μυθιστορίας ὑπῆρ-
ξεν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός· ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη
εἶνε πεπλανημένη, φαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅτι ὀρθῆ
εἶνε ἡ ἐπιγραφή τῶν πλείστων χειρογράφων, προσ-
γραφόντων τὸ ἔργον εἰς Ἰωάννην τινὰ μοναχὸν τῆς
ἀρχαίας ἐν Παλαιστίνῃ μονῆς τοῦ ἀγίου Σάββα.
Ἐγείνη δὲ ἡ μετάφρασις πιθανῶς κατὰ τὸ πρῶτον
ἡμισυ τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος. Ἐξεδόθη δὲ τὸ ἑλληνι-
κὸν κείμενον κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Γάλλου
φιλολόγου Boissonade τῷ 1832 ἐν τῷ τετάρτῳ
τόμῳ τῶν Ἑλληνικῶν ἀνεκδότων, ἡ δ' ἔκδοσις
ἐκείνη ἐπανελήφθη κατόπιν ἐν τῷ ἑνενηκοστῷ ἔκτῳ
τόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς πατρολογίας τοῦ Migne.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ¹

Ὁ Τόνης τοὺς εἶχεν ἴδει μακρόθεν καὶ φοβηθεὶς
μήπως ἦσαν τίποτε ἐνδιαφερόμενοι, — ἀδύνατον γὰρ
ὑποθέσει ποιοὶ ἦσαν πραγματικῶς, — ἐπέσπευδε τὴν
ἐπιδιόρθωσιν ὅπως — ὅπως. Ἦτοιμάζοντο νάναθοῦν
πάλιν καὶ νά ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον τῶν. Ἀλλὰ
μετ' ὀλίγα λεπτά ἦτο πλέον ἄργά. Ὁ Τοκαδέλος
ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἀμαξίου καὶ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν
φωνὴν τρέχων κατὰ τῶν φυγάδων:

«Ἐ, ἔ, ἔ, σταθῆτε! . . . ποὺ πᾶς;»

Ὁ Τόνης εἶχεν ὠθήσει τὴν Μαργαρίταν ἐντὸς
τῆς ἀμαξίας καὶ ἔσπευδε νάνέλθῃ καὶ αὐτός, ἀλλ' ἡ
ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ πατρὸς του τὸν ἀνέκοψε. Δὲν
ἔχασεν ὁμως ὀλωτδιόλου τὸ θάρρος του. Εἶδεν ὅτι
δὲν ὑπάρχει καιρὸς γὰρ διαφυγῆ καὶ ἀπεφάσισε νάντι-
ταχθῆ. Προέβη ἐν βῆμα, ἤπλωσε τὰς χεῖρας ἐξ
ἐνστίκτου, ὡσεὶ προασπίζων ὀπισθὲν του τὴν ἀμα-
ξαν μὲ τὸ πολυτίμὸν τῆς φορτίον καὶ εἶπε:

«Τί θέλετε;

— «Ἐλα! ἔλα! ἄς τα ἐφοῦνα! Τὴν κοπέλα νὰ
φέρῃς ἐδῶ. Οἱ τίμοι ἀθρώποι δὲν κάνουν ἔτσι.
Ντροπῆς. Ἐλα, ἐδῶ εἶνε καὶ ὁ νόνο τση.

— «Ἄς εἶνε ὁποῖος θέλῃ. Ἡ κοπέλα τόρα εἶνε
δική μου.

— «Ἄς εἶνε . . . νὰ εἶνε μάλιστα . . . μὰ ὄχι μὲ
τέτοιον τρόπο . . .

— Ναῖσαι, νὰ εἶνε μὲ οὐλή μου τὴν καρδιά»
εἶπε καὶ ὁ Γιακουμάκης, πεζεύσας πλησίον καὶ συν-
άπτων τὰς χεῖρας ὡς ἱκέτης. «Σοῦ δίνω τὴν ὑπό-
σχεσί μου καὶ τὸ λόγο μου, νὰ, μπροστά στὸν πα-

¹) Krumbacher Geschichte der byzanti-
nischen Litteratur σ. 466.